

BİRİNCİ BÖLÜM

• ■ •

1980

JEWEL FAIRHOPE

Sylvan Highlands, 5 Şubat 1980

Annem nerede? Of! İşte şimdi gerçekten, gerçekten korkuyorum. Esther'e fazla belli etmemeye çalışıyorum ama kardeşim tıpkı bir hayvan gibi, sussam bile duygularımı hissediyor.

Gözleri her dakika biraz daha büyüyor ve yüzünde, aynı soruyu sorup duran o iki dev ışık lekesinden başka bir şey görmüyorum artık: *Annem nerede?*

GRACE FAIRHOPE

Mockingbird, 5 Şubat 1980

Adam zayıf, kısa. Mavi bir gömleğin içinde süzülüyor. Sağ kolunda, bileğine doğru belli belirsiz, minicik bir dövme var. Bakışları kaçak. Hem ürkek hem de kavgacı bir orman hayvanını andırıyor. Bir sansar.

“Merhaba, hanımefendi. Adınız nedir?”

“Grace Fairhope.”

“Ben Doktor Romanescu, bu iki hanım da hemşire. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

“Hastanede mi?”

“Mockingbird Sağlık Merkezi’nde. Psikiyatride. Bugün günlerden ne?”

“Eee, ee...”

“Önemli değil. Kaç yaşındasınız?”

“Eee... 4 Ağustos 1949’da doğdum. Portland, Oregon’da.”

“Mesleğiniz nedir?”

“Denizbilimciyim ben. Beyefendi, doktor, yorgunum.”

“Bir ya da iki soru daha, sonra bitiyor. Evli misiniz? Çocuğunuz var mı?”

“Evet, evliyim. İki kızım var.”

“Adları nedir? Kaç yaşındalar?”

“Jewel altı, hayır, yedi yaşında. Esther beş yaşında. Uyuyabilir miyim, lütfen?”

“Ya eşiniz?”

“Gerçekten uyumak istiyorum.”

“Hastaneye yatmayı kabul ediyor musunuz?”

Titremeye başlıyorum. Eve dönmektense her şey, her şey kabulüm.

“Evet! Kabul ediyorum!” diye mırıldanıyorum.

“Harika. Bu kâğıdı imzalar mısınız, Bayan Fairhope?”

“Elbette!”

Bakmadan imzalıyorum.

“Makyaj çantanızı açın, hanımefendi. Biraz daha. Aa, bırakın! Bana verin. Verin!”

Hemşirenin kalın burnunun üstünde, dikdörtgen çerçeveli bir gözlük hafif eğri duruyor. Aslında saldırgan biri değil, daha ziyade soğuk. Bu cümleleri bir sürü hastaya yüzlerce kez tekrarlamak zorunda kaldığını tahmin ediyorum. Makyaj çantamı alıp yatağın üstüne boşaltıyor.

“Güzel. Şimdi, makas bende kalıyor. Yetmişlik alkol şişesini de alıyorum. İki jileti, aspirinleri ve uyku ilaçlarını da. Harika. El çantanızı da boşaltabilir misiniz, Bayan Fairhope?”

“Durun! Tırnaklarımı nasıl keseceğim? Bacaklarımı nasıl tıraş edeceğim? Ya aspirinler? Sık sık başım ağrır... Uyumak için uyku ilaçlarımı?”

“Yanımıza gelirsiniz, ne gerekirse biz size veririz.”

“Peki ya tırnaklarım, bacaklarım?”

“Halledeceğiz, endişelenmeyin.”

“Nasıl yani?”

“Açıklayayım, Bayan Fairhope. Bu, sizinle ilgili değil... Odanıza girip alkollü içebilecek ya da kesici aletlerle kendini yaralayabilecek hastalar var. İşte bu yüzden!”

Kulağa çok yapmacık gelen şen şakrak bir ses tonuyla konuşuyor. Sersemlesem de düşünmeye çalışıyorum. Benimle ilgilenenler. Hastaların hastanede intihar etmelerinden korkuyorlar, bunu kolaylaştıracak her şeyi ellerinden alıyorlar. Anlaşılabilir bir şey.

Dışarıdan, koridordan, sonu gelmeyen, yüksek, güçlü bir çığlık duyuyorum. Geyik sesini andırıyor ama bunun insan sesi olduğunu biliyorum elbette. Tüylerim diken diken oluyor.

Hemşire öksürüyor.

“Çantanız harika, söylenecek başka bir şey yok. Pijama isterseniz, bize söylemekten çekinmeyin. En küçük beden için bile belki biraz ufak tefeksiniz, ama kollarınızı ve paçalarını yukarı kıvrabilirsiniz. Bu ilk akşamınız olduğu için sizi şımartacağız Bayan Fairhope: Biri uyku ilacınızı odanıza getirecek. Bugünden sonra, ilacınızı gidip kavanozdan kendiniz almalısınız.”

“Kavanozdan mı?”

“Ofise böyle deriz biz. Büyük cam duvarı nede- niyle, anladınız mı? İhtiyacınız olursa, orada her zaman hemşire bulabilirsiniz. Göreceksiniz Bayan Fairhope, hemen alışacaksınız. Odanız güzel, değil mi?”

Duvarları karo döşeli dokuz metrekareye, metal yatağa bakıyorum. Bitişikte, duvarları soluk mavi plastik kaplı minicik bir dolap-banyo olduğunu da fark ediyorum. Aynası, sertmiş gibi görünen yumuşak bir malzemedir yapılmış.

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

Hemşire surat asıyor; herhalde daha büyük bir coşku bekliyordu, diye düşünüyorum.

Buz gibi bir sesle, “Fark etmediniz sanırım. Tek